

[Holger Hansen.]

det, at vi finder, at denne kommune opfylder de kriterier, der har været gældende for kommunesammenlægninger rundt om i landet. Vi finder det forkert at tvinge en afgørelse igennem på tværs af et entydigt eller næsten entydigt befolkningsønske. Ved at forlange dette nære samfund sluset ind i en meget stor kommune går man imod ønsket om mere indflydelse på de nære ting, ønsket om større indsigt med det miljø, man lever i.

Historien om Ledøje-Smørum er et godt eksempel på, at en befolkning er rede til at værne om nærdemokratiet, rede til at ofre tid og penge for at kunne bevare et overskueligt miljø og et velfungerende lille samfund.

Dette kan nok måske synes at være en lille sag i en åbningsdebat, men vi skal herinde være os for at sætte os ud over klare ønsker hos en befolkning om selv at ville tage ansvaret. Det virker helt grotesk, om dette folketing, samtidig med at en bestemt gruppe mennesker på tværs af love og regler etablerer sig og får mulighed derfor, skulle acceptere at ville ødelægge et nærdemokrati inden for systemets rammer. Regeringen siger nu og da noget om nærdemokrati. Den bør ikke handle i modsætning hertil. Det svækker tilliden ikke alene til regeringen — det får være — men også til alle os andre.

Moses Olsen: Jeg vil indledningsvis bemærke, at vi også i Grønland i det forløbne år har mærket noget til prisudviklingen på en række områder, selv om vi har oplevet det glædelige, at ministeren for Grønland har dæmmet op for prisudviklingen på mejerivarernes område. I denne forbindelse vil jeg indledningsvis bemærke, at der er behov for, at pristalsreguleringen i Grønland justeres, således at den ikke som så ofte i dag halter bag efter prisudviklingen til gene for lønmodtagerne.

Under sit besøg i Grønland i sommer har udenrigsøkonomiministeren luftet tanker om Grønlands repræsentation i EF-parlamentet. Det er et interessant tilbud i den forstand, at regeringen på den måde viser

sin velvilje over for, at grønlandske særsynspunkter og -interesser bliver gjort gældende over for EFs centrale organer. Nu er min indstilling til EF jo den samme i dag som for 1 år siden, og derfor er der nok fra min side ret snævre grænser for, hvor stor en betydning jeg personlig kan tillægge netop EF-Parlamentet i almindelighed og Grønlands repræsentation dér i særdeleshed. Men tanken bag tilbuddet er prisværdig nok.

Udenrigsøkonomiministeren kom under sit ophold med endnu et tilbud vedrørende Grønland og EF, nemlig et tilbud om at sende en grønlandsk delegation til Bruxelles i forbindelse med behandlingen af den foreslåede nyordning inden for EFs fiskeripolitik. I det forløbne år har regeringens tanker om en sådan nyordning været genstand for en del debat i Grønland i forbindelse med det entydige grønlandske ønske om en udvidelse af fiskerigrænsen.

Allerede i forbindelse med EF-debatten her i salen kom jeg i løbet af 1971 ind på behovet for yderligere beskyttelse af de grønlandske fisk i form af en udvidelse af fiskerigrænsen til 50 sømil. Siden da har det grønlandske landsråd enstemmigt vedtaget et principielt krav om samme udvidelse, og til min personlige tilfredshed fastholdt landsrådsformanden i sin åbningstale for nylig, at initiativer til beskyttelse af de grønlandske fiskeriterritorier efter landsrådets opfattelse må tage deres udgangspunkt i det enstemmige grønlandske ønske om den nævnte udvidelse.

Det kan måske for nogle synes, som om vi lægger overdrevne og måske urealistiske vurderinger og en urealistisk stædighed for dagen i denne sag, når regeringen dog tilsyneladende gør, hvad der er muligt for at finde frem til en løsning på vore fiskeriproblemer. Vi har imidlertid konstateret, bl. a. at de gode udenskærs rejefelter, som er beliggende uden for 12 sømils grænsen, allerede i dag er genstand for stigende udnyttelse fra store effektive udenlandske trawleres side. Disse rejefelter, som er af vital betydning for fremtidens grønlandske eksport-